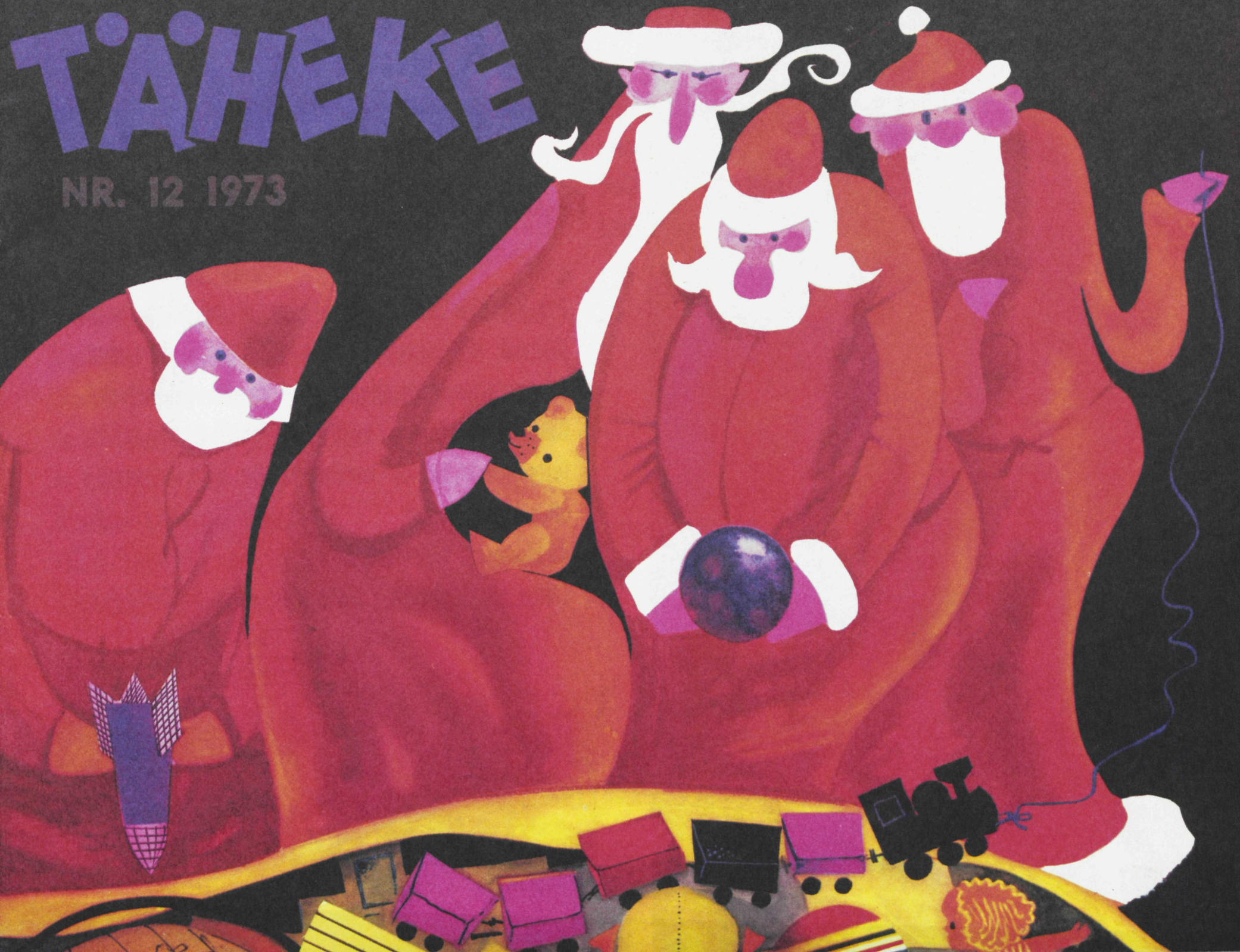

TÄHEKE

NR. 12 1973

Auh! Auh!

**KES HEA LAPSE NIME VÄÄRIB,
NÜÜD RÕOMUSTAB, SEST KÄES ON NÄÄRID!**

— kirjutan ma varsti oma salmikusse.

Praegu näärid veel päris käes ei ole. Aga varsti jõuavad. Näärivanad on juba vildid jalga tõmmanud. Ja punased mantlid selga pannud. Ja vöö vööle sidunud. Käisin neilt küsimas, kuhu keegi läheb. Ja kas tublide laste nimekirjad on koostatud. «On küll koostatud,» ütlesid näärivanad.

Häädemeeste näärivana ütles:

«Minu nimekirjas on tublisid lapsi palju. On Terje Tali,

Illustreerinud ASTA VENDER

kes koolis väga hoolsalt õpib. On Malle Altoja, kes suvel kolhoosipõllul hästi virk oli. On Leili Näär, kes emal aitab nooremate õdede-vendade eest hoolitseda. Ja palju-palju teisi veel.»

Kernu näärivana ütles:

«Minu nimekirjas on tublisid lapsi palju. On Ahto Liiv, kes suvel apteegile raudrohtu kuivatas. On Arvo Jõesaar ja Jaanus Siska, kes kibuvitsamarju korjasid. On Tiia Lauri, kes koguni kuut liiki ravimtaimi kogus. Ja palju-palju teisi veel.»

Ülemõisa näärivana ütles:

«Minu nimekirjas on tublisid lapsi palju. On Ants Kõverjalg. Ja Ene Meel. Ja Kaie Lensment. Ja palju teisi

veel. Nad kõik on suured loodusesõbrad – lindudele seemnete jagajad, metskitsedele nõgesevihtade tegijad.» Seda kuuldes tuli mul tahtmine luuletada.

Luuletasingi:

TALVEL, KUI VÄLJADEL SUURED HANGED,
RASKE ON VÄIKESEL SULEKUUEL.
SIIS, KUI KÜLMAD ON ERITI KANGED,
PEA TEDA MEELES TOITU TUUES.

Lapsed, kirjutage mulle, kes teist lindude-loomade eest hoolitsevad!

Kriassu

ELLEN NIIT

Näärisalm

KENA KULDNE KRINGEL
ON MU NÄÄRISALMIS.
SELLE TUTTAV INGEL
TEGI AHJUS VALMIS.
VEEL ON HÕBEPÄHKLEID
MUL SES NÄÄRILOOS.
PÄKAPIKKUDEGA
KORJASIN NEID KOOS.

LEELO
TUNGAL

Linnunäädid

«JALARÖNGAS HARAKALE,
RÄHNIDELE TARAKANE,
KASSIKAKKUDELE KAKK,
VARBLASTELE VIJAVAKK,
VÄSTRIKULE LINASEEMNEID,
TIHASTELE PEKKI, KÕÖMNEID.
PIHLAKAID SAAB RABAKANA,»
RÄÄKIS LINNUNÄÄRIVANA —
VANA KAVAL LAANENÄÄR.
LAULUST RÖKKAS LAANEÄÄR.

ALEKSEI ŽUKOVITŠ

Pühiadekaart

MIS KÜLL KALLEGA ON LAHTI!
ALLES AKNAST VÄLJA VAHTIS,
JUBA VALVAB TREPI EES.
KEDA TA SEAL NÕNDA OOTAB?
KÜLALIST JU POLE LOOTA,
TULEB AINULT POSTIMEES.

ISALE ON AJAKIRI,
EMALE ON LIHTSALT KIRI,
KAART ON VANAEMALE.
MEMM NÜÜD PRILLID KLAARIKS NÜHIB
JA SIIS LOEB, ET RÕÖMSAID PÜHI
SOOVIB KALLE TEMALE.

Tõlkinud IKO MARAN

Illustreerinud ENE PIKK

KUI SAID ÜLE ANTUD KINGID,
NÄÄRIVANA LINNURINGIS
TÖÖTAS NÜÜDSEST OLLA KENAM,
ÜTLES, ET EI IIAL ENAM
VÕÖRAID LINNUMUNE SÕÖ —
ON'S SEE NÄÄRIVANA TÕÖ!

ERIKA ESOP

Kui Kõünlad Säravad

KAS SA KUULED,
KUIDAS TUULED
LUMES TUHISEMA LÖID!

KAS SA KUULED —
JUBA TUULED
NÄÄRITAADILT TEATEID TÕID!

OOTA!
OOTA VEIDI VEEL,
TAAT ON SINU JUURDE TEEL.
EI TAL SÕBRAD MEELEST LÄHE,
OLGUGI ET AEGA VÄHE.

OOTA VEEL!
SEST ÕIGE PEA
KOHAL OLEMA TA PEAB.
TULEB SUURE KEPI NAJAL,
JÕUAB SIIA ÕIGEL AJAL,
SIIS, KUI KÜÜNLAID SÄRAVAD
JA LAPSED RÕÖMSALT KÄRAVAD...

KAS SA KUULED,
KUIDAS TUULED
LUMES TUHISEMA LÖID!

KAS SA KUULED —
JUBA TUULED
NÄÄRITAADILT TEATEID TÕID!

METSAS SIRGUB KUUSEKE

Las sirguda suureks võimsaks puuks! Eestis ei kasvagi teist nii kõrget puud, kui on kuusk. Tema uhke latv ulatub tavaliselt 30 kuni 35 meetri kõrgusele. Kuid Eestis on kümmekond kuuske, mille kõrguseks on mõõdetud üle 40 meetri. Kui vanaks elab kuusk! Keskmiselt 250- kuni 300-aastaseks. Täiskasvanud kuusk on ehitusmeestele, mööbelseppadele, paberi- ja keemiavabrikute töölistele otse varaaidaks. Mida kõike saab kuusepuidust: paberit ja plastmassi, kunstiidi, kunstvilla, ravimeid.

Loata ei tohi ühtki puud raiuda. Aga kui lasta kõik kuusekesed suureks sirguda, kas me siis oma kodudesse nääripuud ei saagi! Ära muretse! Metsades jätkub alatiseks niisuguseid kuuski, mis muuks kui nääripuuks ei kõlbagi. Ja veel: mitmes metsamajandis on hakatud kuuski nääripuudeks kasvatama. Need kuused sirguvad eriti ilusate okste ning hästi roheliste ja pikkade okstega puudeks.

Kuidas nääripuud kasvatatakse ja kui palju see aega võtab! Kuusesemned pannakse peenramulda või õhukese läbipaistva kilega kaetud kasvuhoonesse idanema. Mõödub kaks aastat — seemnetest on tõusnud 10 sentimeetri kõrgused taimed. Nüüd lähevad taimed puukooli — istutatakse ümber avamaale. Kuusekesi õpetatakse elama tuules ja viimasajus, pakases ja lumetuisus. Metsakasvatajad ja nende virgad abilised koolilapsed hoolitsevad väikeste kuuskede eest.

Mõödub kaks-kolm aastat. Puukooli lõpetajad on nüüd 25 sentimeetri kõrgused ja nad istutatakse ümber istandikku. Siis saabub ka aeg aednikutööks: kuusekete oksad lõigatakse selliselt, et võra kasvaks ühtlaselt ilus. Viibinud istandikus kaheksa või kümme aastat, on kuused kasvanud 1,5 kuni 3 meetri kõrgusteks nääripuudeks.

Nii et kokku möödub 12 kuni 15 aastat, enne kui seemnest sirgub tore kähär kuusk. Nääripuude kasvatamist alustati meil alles mõne aasta eest.

Illustreerinud VALLI HURT

MADIS TAAVI

õue müttama — lumesõda pidama, lumememme tegema, kelgutama, suusatama! Käes on tore talv.

Aga siiski! Kõikjal maailmas ei ole detsember sugugi pakasekuu. Eks vaata pildil seda kaameliga poissi. Poiss viskab köiejupi üles ja kaamel katsub sellest kinni napsata. Nad hullavad. Nii on see Egiptuses. Seal on talv päikesepaiseline ja soe nagu meie suvi. Niiluse jõe orus lokkavad viljaväljad, aedades valmivad apelsinid. Kõrbekarjamaal (seal

see pilt on tehtud) haljendavad rohututid.

Teine pilt on Lõuna-Ameerikast. Näe, indiaani lapsed ajavad libilikaid taga, ja nad on täiesti paljad. Paljalt võivad nad alati ringi lipata, sest ilmad on aasta läbi soojad. Nii ei teagi need lapsed, mis on pakane ja lumesadu. Ja detsembrit ei nimetata nende maal talve-, vaid suvekuuks. Südatalv on hoopis juulis, ja siis on ilmad ainult väheke jahedamad kui muidu.

SUVI DETSEMBRIS

Kuidas nii! Detsembris lõõtsuvad külmad põhjatuuled. Pakane näpistab meil ninaotsad punetama. Ja on hästi vahva, kui lund sajab. Siis kohe

SERJOŽA = VOLODJA

Kodus kutsuti poissi Serjožaks, pioneerirühmas aga Volodjaks. Kuid pioneer ta ei olnud, kuigi kaelarätti kandis. Parasjagu segane lugu, eks ole! Aga alustame otsast peale ja siis peaks kõik selgeks saama.

Rohkem kui viiskümmend aastat tagasi loodi Nõukogudemaal esimesed pioneerirühmad. Kõik lapsed tahtsid väga pioneeriks saada. Et tol ajal mingeid täpseid reegleid ei olnud, oli mõnes rühmas ka päris väikesi, 4–5-aastasi lapsi. Üsna varsti aga otsustasid kommunistlikud noored, et väiksemad lapsed võivad kuulu-

SIIT LOETE RAKVERE 1. KESKKOOLI IV-B KLASSI POISTE JA TÕDRUKUTE MEENUTUSI NÄÄRIÕHTUTEST NING UUE AASTA KAVATSUSTEST.

MAGUSAD NÄÄRID

Meil olid väga huvitavad näärid. Ema hakkas hommikul piparkooke küpsetama. Mina aitasin teda. Me lõikasime taigast välja näärivanasid, lumememmi, südameid, kukki, kanu ja isegi väikesi piparkoogikoerakesi. Saime mitu pannitait. Ma läksin varakult õhtul tuppa, kus seisis söökidest ja jookidest lookas laud ning ehitud kuusk. Alles hiljem tuli näärivana. Ta hakkas kinke jagama.

TOOMAS TARVE

8

NÄÄRIVANA ÄPARDUS

Näärivana võttis kotist kingi ja luges: «Väike Mooni.» Väike Mooni tatsas näärivana poole. Näärivana küsis: «Kas sa luuletust oskad!» — «Oskan.» — «No loe siis.»

Meie näärivanal oli väga pikk habe ja Moonika oli selle peale astunud.

Kui näärivana ära minema hakkas, kuuldus kolin ja kiljatus: «Appi, emme!»

Kõik jooksid kohale. Kukkuja oli Moonika.

Mis me nägime: näärivanal oli habe eest ära, kuub lõhki!

See oli hoopis vanaisa.

AVE SOONESTE

TEEME LAHTI
POSTIPAUNA!

da pioneerirühmade juurde moodustatud omaette gruppidesse. Suure Sotsialistliku Oktoobrirevolutsiooni auks hakati neid kutsuma oktoobrilasteks. Niimoodi oligi 4-aastane Ašhabadi poiss Serjoža Kortšagin oktoobrilaps. Tähekesi veel polnud, seepärast anti ka oktoobrilastele pioneerikaelarätid. Teile tuttava punase tähekese peo asemel korraldati oktoobripidusid. Seal seotigi lastele kaelarätid kaela. Peale selle toimus veel üks huvitav sündmus: oktoobrilaps sai endale uue nime, mille ta ise valis ja millega teda rühmas kutsuma hakati. Muidugi on teile nüüd selge, et

Serjoža valis endale Lenini eesnime ning rühmas sai temast Volodja.

Kuidas me seda lugu teame? Moskva pioneeride palee noored ajaloolased, punased jäljekütid, leidsid vana foto, kus Serjoža on pildistatud kaelaräti ja uue nime saamise päeval. Nüüd hoitakse seda fotot pioneerialoo muuseumis ning ekskursioonijuht jutustab kõigile kahe nimega poisist.

JUTA RENZER

MÄNGUMASINAD

Möödunud nääridel sain kingiks dressid, mängulennuki «TU-114» ja laeva. Laeva panin kohe kokku, kuid kui lennuk oli juba pooleldi valmis, kukkus ta kapi otsast alla ja purunes. Mul oli väga kahju. Laev on veel alles, selle mikromootor läks rikki ja ma võtsin ta laeva pealt ära. Ma pole ikka veel aega saanud uut mootorit peale panna. Uuel aastal tahaksin igasuguste masinate ja mootoritega rohkem tegelema hakata.

HANNO RIIVE

NÄÄRINÄIDENDID ON LÕBUSAD

Niipalju kui ma mäletan, on meil ikka lõbusad näärid olnud. Meie kooli nääripeo kavas on alati ka näidend. Möödunudaastases näidendis oli palju tegelasi ja palju tantse, ja tükk jutustas jänesest, kahest hundist ning näärivanast. Tuleval aastal tahaksin väga ka ise mõnes näidendis mängida.

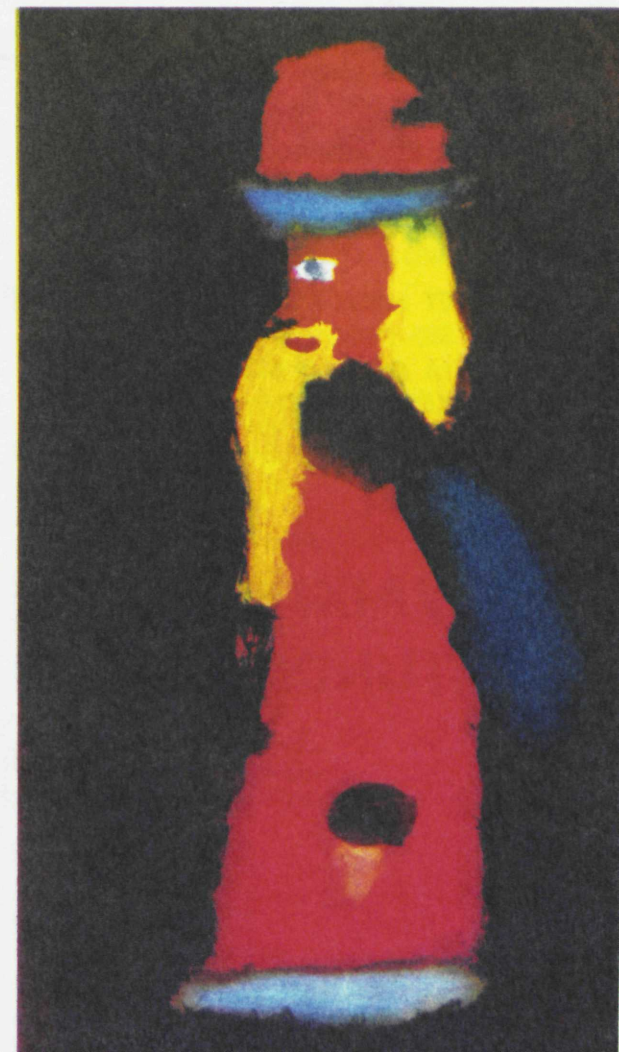
EDDA ENNIKO

UISUD JA KOOLITÖÖ

Näärideks tahaksin saada suurt nukku ja uusi uiske — vanad uisud on mulle juba väga väikeseks jäänud. Tahaksin sel aastal hästi palju uisutada. Kuid ka õppimist ei tohi unustada.

AIRI KÄBIN

Selle toredata näärivana
joonistas EVE RIIMUS Tartust.

OVSEI DRIZ

KAALUD

ON KÕIKSUGU KAALUSID.
NÄITEKS ÜKS KAAL
VÕIB GRAMMPEALT ÕELDA,
KUI RASKE ON VAAL.

JAE TEINE VÄÄRT KAAL
NÄITAB MEILE KRIPS-KRAPS,
KUI RASKE ON
MÄHKMETES SIPUTAV LAPS.

LAOKAALULE
PANNAKSE KAPSAS JA KAAL.
VAEB PULBREID JA TILKASID
APTEEGIKAAL.

KUID APTEEGIKAALUSTKI
TÄPSEMALT VEEL
PEAB KAALUMA SÜDA,
MIDA ÜTLEB KEEL.

ET MIDA KORD LUBAD,
SIIS SEDA KAPEAD,
JAE OLEKSID SÖNAD
KÕIK SIRGED JAE HEAD.

Illustreerinud HELDUR LARETEI

VAIKNE TUND

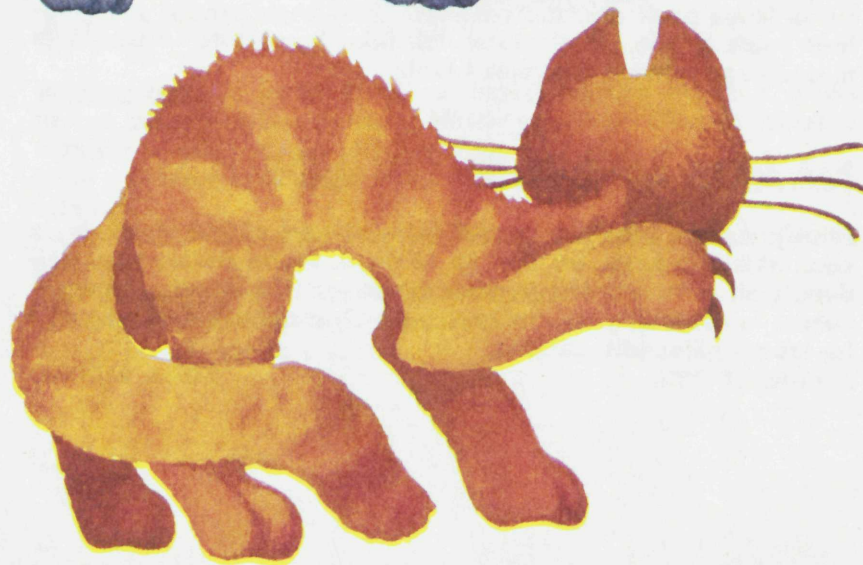
UNELAULU
TIKSUB KELL:
VAIKNE TUND,
VAIKNE TUND.

RATTAD KÄIVAD
VARVASTEL:
VAIKNE TUND,
VAIKNE TUND.

KUUEKÜMNEKS
MINUTIKS
SEISATAB
TERVE TUND.

«LAPS, JÄÄ TUTTU!»
SOSISTAB
KELLATIKS.
VAIKNE TUND.

Tõlkinud IKO MARAN

ELAR KUUS

KASSID.

Mäe otsas seisis tore loss, kõrgete tornide ja kullatud kuplitega. Selle peremeesteks olid kaks kassi, Ints ja Ants. Need kassid võimlesid mõlemad hommikuti hoolikalt. Mõlemad pesid end pealaest käpatallani. Mõlemad sõid oma pudruportsu ära, vingus nägu näitamata, lakkusid piima peale.

Arusaadavalt oleksid nii kenad kassid, kes teineteisega oivaliselt sobisid, võinud tänapäevani lossis rõõmsalt nurru lüüa. Kuid juhtus, et Ints vaatas peeglisse ja hüüdis:

«Vaimustav!»

«Kes on vaimustav?» usufas Ants.

«Mina,» kiitis end Ints. «Sinust palju puhtam ja ilusam.»

Ants turtsafas:

«Või sina minust puhtam ja ilusam — ise jätsid parempoolsed varbavahed pesemata, vasaku vurru silumata.»

«Häbematu laim!» kiljatas Ints ning lisis Antsu kohta mitu halba sõna. Ants sähmas talle käpaga pläu! Ja algas kole kaklus.

Nad kiskusid, nii et karvad lendasid. Ega jäänud kenadest kassidest muud järele kui tuustis sabaotsad.

KOERAD.

Kassidel oli kaks koera, Muri ja Pauka, need pärisid lossi endale. Muri tõi tuustis sabaotsad Paukale näha:

«Vhõh, milleni halvad sõnad viivad.»

«Õudnel!» võpatas Pauka.

Nad kaelustasid teineteist, töötasid omavahel alati viisakad olla, mitte iial halba sõna öelda. Ja uitasidki käppkäpas ringi. Koos haukusid, keda vaja. Koos hammustasid, keda vaja.

Endastmõista oleksid niisugused tublid koerad võinud oma lossis

kauda ja õnnelikult klähvida. Ent kord leidis Muri köögist kaks konti, rasvased, liha küljes, üdi sees. Ainult et üks kont oli suur, teine tilluke.

Muri pidi juba maiuspalad põske pistma, kui talle viisakus meenus. Ei, ei, ühe kondi annan Paukale! Aga kumma? Suurt on kahju loovutada, väikest piinlik pakkuda... Pea kinni: las Pauka ise otsustab. Kui viisakas kutsu, valib ta kindlasti väikese, ja suur saab mulle. Sellise salakavala plaani teinud, hõikas Muri Pauka jaoks: «Säh, võta kumb tahes.»

Suurt konti silmanud, hakkas Paukal suu vett jooksuma. Jalamaid oli temal samuti salakaval plaan valmis: ta valis just suure.

«Nurjatul!» karjatas Muri.

«Kumma sina oleksid võtnud?» küsis Pauka.

«Ikka väikese kui viisakas kunagi.»

«Eh-eh-eh, said ju väikese.»

See oli Murile liig mis liig. Ta kargas lõrinal Paukale turja, Pauka lõrinal temale kintsu. Nad purelesid nõnda, et muld nende all laiali lendas ja auk tekkis. See auk muutus sügavaks nagu haud ning purelejad ei pääsenudki välja.

KAUSS.

Nüüd polnud toredal lossil muid pärijaid kui kauss, millest koerad olid söönud. Kauss ajas värsket haua kinni ja arutas: «Hea, et ükski jäin. Ei tarvitse kellegi salakavalust karta.» Ta võinukski muretult igavesti külluses elada. Kuid toreda lossi omanikuna ei passinud tal enam riulil lesida ega lihtne kauss olla. Ta laskis endale kaane otsida, käskis end hüüda «härä Tirinaks», ja läks lossi parki patseerima, kõht punnis, kaas kuklas. Lilled, põõsad, koguni puud kummardasid ja andsid talle teed. Ainult kivirahn losutas endiselt keset rada.

«Eest ära!» kääras upsakas patseeriija. «Kas sa ei näe, et tuleb härä Tirin?»

Kivirahn oli vana, kõrvad sammalt täis. Ei ta kuulnud täpselt tulija nime ega saanud nõnda ruttu jalgu alla. Pomises:

«Silmapilk, härä Virin.»

Ah Virin?! Kausil kargas hing hirmsasti täis. Ta sööstis kivile kallale, virutas talle kõmm! Ja purunes ise kildudeks.

Sellest kurvast sündmusest peale on loss hoopis peremeheta. Vahevahel luusib seal tuul, temagi vaid korstnas. Undab: «Uu-uu, uued elanikud, asuge sisse! Saate kakluste lossi endile!» Noh, kas leidub soovijaid?

VAHUKIHUJUTT

KALJU SAABER

Vannituppa toodi uus seep.

«Maasikalõhn,» ohkasid teised.

«Ei ole maasikalõhn, see on minu lõhn,» ütles uutlunuk. «Minu isiklik lõhn. Mõtleks, ma olen alati nii hästi lõhnanud.»

Ta libises nipsakalt üle seebialuse, imetles oma ümarat roosat keha peeglis ja küsis vanaema juurest foodud koduseebilt:

«Kes sina niisugune oled! Ei ole sul nägu ega tegu, häbi peaks olema minuga ühel seebialusel viibida!»

«Vanaema keefis mu suvel suures väliköögi pajas,» jutustas koduseep. «Ta pani minusse soola, rasva ja seebikivi. Kui ma hangusin, löikas ta mu laua peal päikese kätte kuivama.»

«Fui, rasv ja kivi,» osatas maasikaseep. «Sul on higilõhn juures.»

«See ei ole higilõhn,» vaidles koduseep solvunult. «See on töö lõhn. Kõik ütlevad, et koduseep peab hästi vastu. Oleme vanaemaga ühesugused rüga-
jad. Ma aitasin vanaema juba siis, kui ta noorena rõeskes pesuköögis rikka rahva pesu pesi. Sõja ajal olin ma kõige hinnalisem kingitus. Ja kord pesin ma isegi purjesuuruse autopresendi puhtaks, kui riigile uudsevilja viidi...»

«Õite mul asi!» arvas maasikaseep. «Seda te muidugi ei tea, et ma pesin ükskord põranda ära. Tuba lõhnas terve aasta minu järele.»

«Mis sa vahutad!» pahandas majapidamiseep.

«Põrandad on vanaema koduseebi hooleks. Kui sina oleksid põrandat pesnud, poleks sust seebikildugi alles. Aga sul ju kõik vabrikukirjad seljas.»

«Mis siis!» küsis maasikaseep umbusklikult.

«Kirjad kuluvad tööd tehes,» ütles majapidamiseep. «Mul pole neist jälgegi, sest pesen iga nädal pesu.»

«Eks ole suur asi küll!» naeris maasikaseep. «Mina pesin muuseumis sada paari voodilinu. Inimesed nägid nende vahel ainult roosaid unenägusid.»

«Mis ta vahutab!» ütles seni vaikinud saunaseep. «Seda ei usu mina ka.»

«Oh, sina jäid mul päris kahe silma vahele,» pilkas maasikaseep. «Ei tea, mis sina siis nii ära teed!»

«Kui inimesed pidasid rasketel aegadel vanaema koduseebi ja majapidamiseebi oma esimesteks abilitseks, kes aitasid võidelda mustuse ja haiguste vastu, siis minul on nende kõrval üsna tühine ülesanne. Aga meeldiv. Kaks korda nädalas paneb Kalev mu oma spordikotti ja me käime pärast korvpallitreeningut võimlas duši all.»

«Siis oled sa küll kehvade seebivendade killast,» arvas maasikaseep. «Mõtleks, see lõhnatu ja värvitu vend käib Kaleviga duši all! Mina viisin ükskord terve polgu sauna ja pesin puhtaks. Kui sõdurpoistele pärast linnaluba anti, mõtlesid inimesed, et õunapuud on õitsemata hakanud.»

«Kuidas need inimesed õunapuõitele mõtlesid, kui sa lõhnad nagu ehtne maasikas!» küsisid teised muigamisi. «Vahuta ikka tööd tehes, mitte kelkides!»
Ema kandis väikese Tiiu vanni.

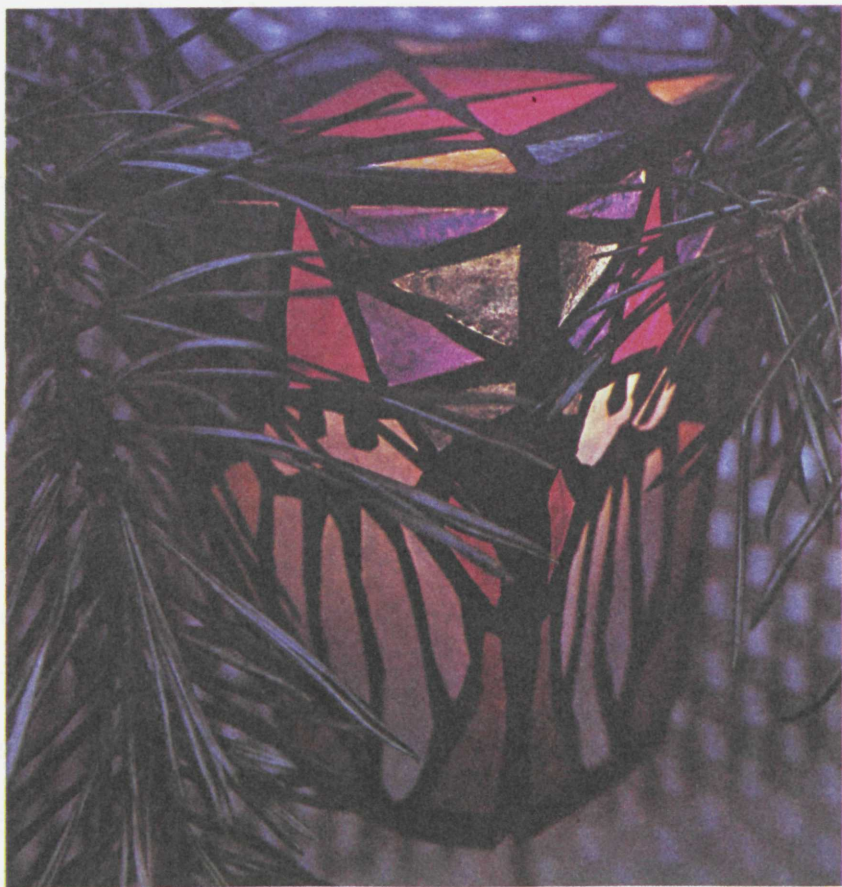
«Sa mu maasikas!» ütles ta. «Tõin sulle just täna uue seebi.»

«Kui võiks veel kord elus lapsi vannitada,» ohkas vanaema koduseep vaikselt. «See on kõige meeldivam töö, mida ma pika elu jooksul eales olen teinud!»

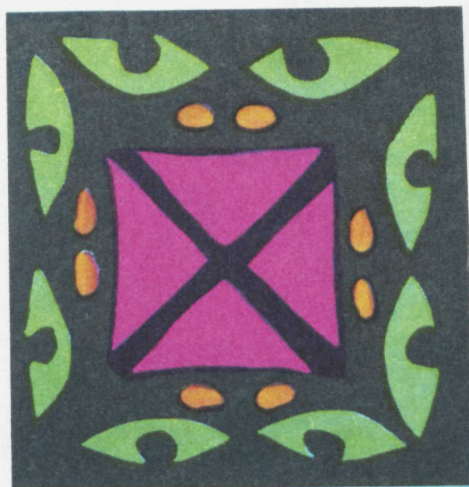
Ja otsekui kuulnuks seda juttu, ütles Tiiuke äkki:

«Aga ema, sa lubasid mind ükskord vanaema seebiga pesta. Ma ei taha maasikaseebi. Tahan vanaema head koduseebi. Palun!»

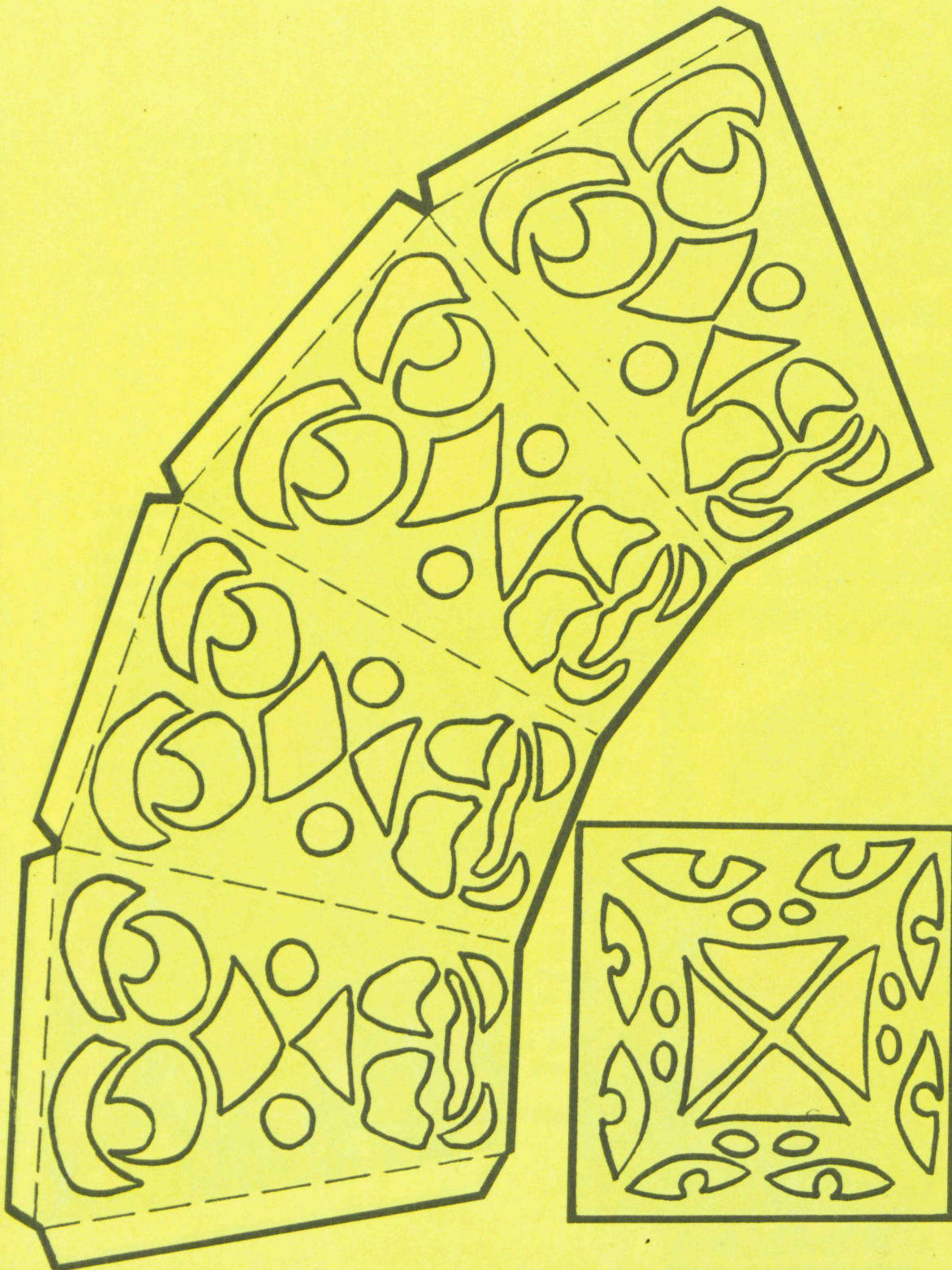
«Noh, olgu siis...» ütles ema ja võttis seebialuselt vormitu pruuni seebikillu.

NÄÄRILATERN

Joonistanud SENTA KIVISTIK

Lõika välja näärilaterna külj- ja otspind ning neil olevad kujundid. Nüüd kata külj- ja otspind tagantpoolt liimiga ja kleebi õhukesele läbipaistvale maisipaberile. Avade kohal olev maisipaber kata tagantpoolt vesivärvide või värviliste tuššidega. Märg maisipaber läheb küll kortsu, kuid kuivades tõmbub jälle pingule. Siis kleebi kokku laterna külgpind ja selle küljes olevate valgete ribade külge otspind.

Kui tahad, valmista latern hoopis teistsuguse kuju, suuruse ja kujundite (kuusk, kuuseoks, käbi, küünal, näärifaat) või mõne lihtsa ornamendiga.

Laternasse too valgus taskulampipatarei, -pirni ja juhtme abil. Kui sul tekib raskusi, kutsu oskajat appi!

Enda valmistatud laternaga võid nääriõhtul kaunistada pidulauda, kuuske jne.

SENTA KIVISTIK

ARVA ÄRA! ARVA ÄRA! ARVA

JUKU JUTUSTAS:

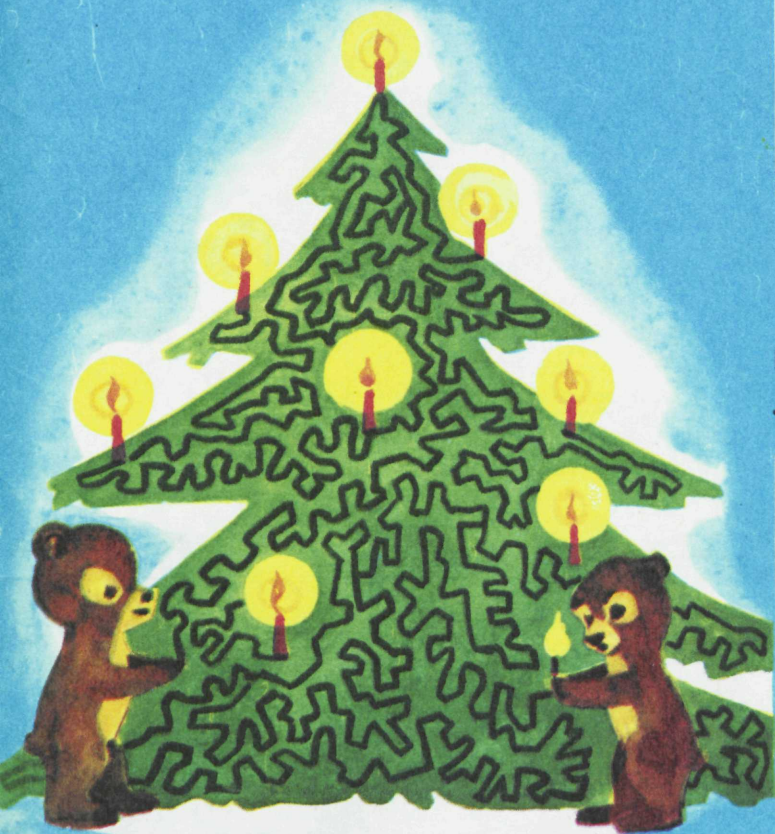
«See oli neljakümne esimese aasta detsembri öhtul, kui läksin metsa suusatama. Päike paistis nii soojalt, et aiateibad paukusid. Silmasin lumel kabjajälgi. Siit oli jooksnud emapöder väikese vasikaga...»

Mida Juku jutust ei maksa uskuda!

**MÕISTATUSI
KLASSITOAST**

Sale puine mees,
kivist süda sees.

Mustad poisid reana,
mõni peatu, mõni peaga.
Üfted nende nimesid,
kuulda võid sa imesid.

MITU KÜONALT SÜÜTAS ESIMENE KARUPOISS JA MITU TEINE!

KUS ON NÄÄRIVANA SUUSAD
JA VIIS ABILIST!

KES SIIT ENDALE KINNAST JA JALAVARJU EI LEIA!

ARVA ÄRA! ARVA ÄRA! ARVA ÄRA! ARVA ÄRA! ARVA ÄRA! ARVA ÄRA!

Esikaanel ASTA VENDER!
joonisüsus «Nääriõhtul».

ELKND Keskmittee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu lasteajakiri «Täheke» nr. 12 — 1973, XIV aastakäik, ilmub üks kord kuus. EKP Keskmittee Kirjastus. Toimetuse aadress: Tallinn 200 007, Pärnu mnt. 67-a.

Kolleegium: V. Kofkas, H. Mänd, A. Piirma, H. Pukk (peatoimetaja), H. Raigna, H. Rahtiste. Kunstiline toimetaja E. Pikk, vanem tehniline toimetaja V. Hurt, vanemkorrektor E. Orgmeis.

Telefonid: vastutav sekretär 681-319; kunstiline toimetaja 681-321; koolielu, teadus, tehnika 681-315; kirjandus, kirjad 681-317; vanemkorrektor 681-316; üldtelefon 681-318.

Laduda antud 19. X 1973. Trükkida antud 19. XI 1973. Trükiary 66 000. Paber 90x60/8. Trükipoognald 2. Arvestuspoognald 2,65. MB-09950. Tellimise nr. 2830. EKP Keskmittee Kirjastuse trükkkoda, Tallinn 200 007, Pärnu mnt. 67-a.

«Täheke»
1973

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Союза Пионерской организации Эстонской ССР «Тäheke» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. Типография Издательства ЦК КП Эстонии, Таллин-200 007, Пярну маantee, 67-а. Адрес редакции: ЭССР, Таллин, 200007, Пярну маantee, 67-а. Цена 15 коп. Заказ № 2830. Тираж 66 000.

HIND 15 KOP.
ИНДЕКС 78231

KES TANTSIVAD
INDIA MAO-
TALTSUTAJA
VILEPILLI
SAATEL?

MIKS EI TULE
BURATINO
PÕLEVATE
KÜUNALDE
LÄHEDALE?

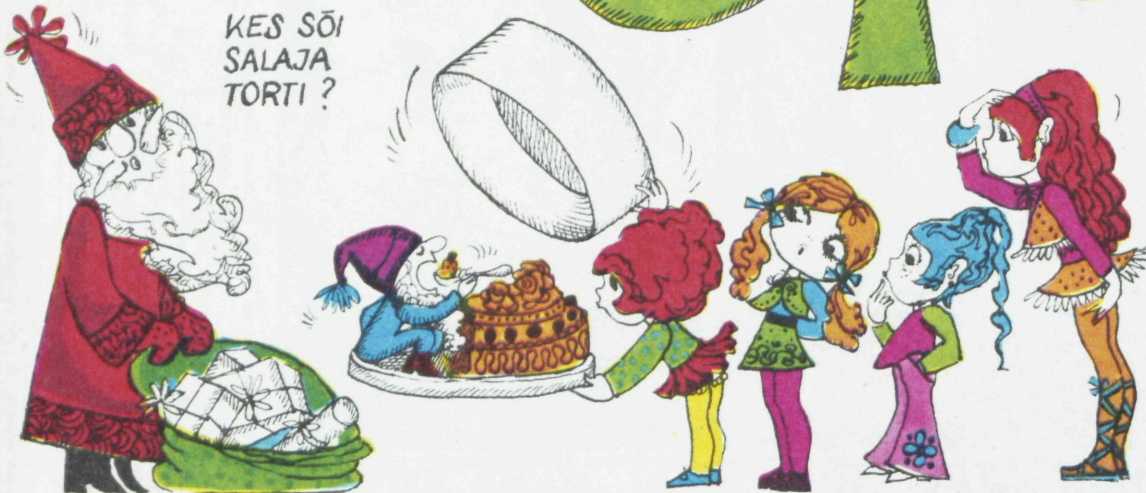
KES SÜÜTAS NÄARIKÜUNLAD?

MIS ON
KOERAL
SUUS?

MIKS SEE KASS KARDAB HIIRT?

KES SÕI
SALAJA
TORTI?

KES OLI
MUSTKUNSTNIKU
KAABUS?

